

Míval jsem kamaráda Míru. Seznámili jsme se někdy v roce 1990 u dobře ošetřeného Zlatovaru v děhylovské hospodě U Čochtana a ihned jsme zjistili, že máme společné zájmy.

Míra byl nefalšovaný pivní labužník. Spolehlivě rozpoznal kvalitní mok, navíc měl přesně vyhraněné představy o jeho bezchybném podávání. Skoro dva roky jsem mohl popravdě konstatovat, že piji s Mírou.

Vymetli jsme společně kvantum putyk v regionu, v mnohých oblastech Čech a dokonce i v Německu. Míra se stal oddaným a hlavně enormně aktivním členem B.CH.Š. a brzy kandidoval na post místopředsedy. Z jeho slovníku pochází idiom “mistr výčepní”, ale též “švadlena za výčepem” označující ženštinu čabající pivo o nesprávné teplotě, hustotě a chuťových kvalitách vůbec.

Míra měl svou členskou legitimaci stále při sobě a byl s ní schopen nepřičetně mlátit o výčepní pult, když se stal náhodným svědkem potupného slévání piva, ale stejně tak se dokázal účastně a ustaraně tvářit, případně pomoci kvalifikovanou radou, když měl poctivý výčepní objektivní problémy se svou aparaturou.

Jednoho jarního dne roku 1993 si dal Míra odpoledne svých 5 dvanáctek a jelikož ho zmohla únava, odešel spát již v sedm hodin večer. Krátce po půlnoci se probudil a napadla ho vtíravá myšlenka, že už nikdy nebude moci usnout. Dostal záchvat hrůzy a v jeho mozku propukla zákeřná duševní choroba.

Byl jsem tenkrát pár měsíců mimo území republiky, přesto jsem se alespoň písemně a telefonicky snažil Mírovi pomoci. Bohužel marně. Míra se neúspěšně pokusil o sebevraždu, byl pár týdnů hospitalizován v blázinci a po svém návratu do civilního života rezignoval na své členství v Bratrstvu. Údajně mu pivo nedělalo dobře. Ztratili jsme tedy jednoho z nejperspektivnějších členů, který se sice zdánlivě uzdravil, avšak chytil se naprosto protipólné životní dinenze a dnes jako člen jisté náboženské sekty slovem i písní zrazuje lidi od hříšného scestí, mimochodem i od uvědomělého pití piva.

Tady je vidět, kam vede alkoholismus, argumentuje abstinující moralista, aniž by si nejdříve ověřil rodinnou anamnézu nešťastného Míry. V očích těchto nerudných protivů je každý sebeušlechtilější spolek věnující se konzumaci lihu pouhou bandou ožralců, kteří ničí nejen své zdraví, ale též dobrou pověst svých rodin a majetek a vkus spořádaných spoluobčanů.

B.CH.Š. samozřejmě alkoholismus nepodporuje, avšak na druhé straně bojuje i s takovými mentorskými pokrytci jako s polní škodnou. Jestliže u pivaře vzniká prostý návyk na pivo, je to obdobná závislost jako na čokoládě, počítačích, sexu nebo hracích automatech, nikoliv na destruktivních substancích tvrdé drogy. Uvědomělý milovník chmelového truňku umí však svou spotřebu ovládat, mimo jiné proto, že by jako potenciální vyléčený alkoholik a tímpádem doživotní abstinents z donucení ztratil svou pozici ve výběrové organizaci B.CH.Š..

Správné pivo je cenným zdrojem vitamínů a minerálů a mnoha užitečných látek a jeho pití má přinášet lidem radost. Proto není divu, že se osoby stejných ušlechtilých zájmů formují od

nepaměti v podobné kluby. Vzpomeňme jen pověstný kulturně – pivní spolek Žízeň, jenž v rodné Dobrušce založil již v 18. století slavný národní buditel F.L.Hek (Věk).

Chmelové Šišce jde zejména a výhradně o dobré pivo, proto se snaží podporovat a propagovat malé a regionální pivovary, klasické metody vaření a šířit osvětu o správném podávání piva v pohostinských zařízeních.

České pivo je již více než 60 let vystavováno permanentnímu riziku a je na něj činěn nepřátelský nátlak ze strany Hitlera, komunistů a dnešních ignorantských podnikatelů. Průměrný (a podprůměrný) konzument těžce naletí na drahou a napucovanou reklamu, kterou si, bohužel, mohou dovolit povětšinou jen veřejnosti známé velkovývažovny sycené zahraničním kapitálem. I když do řad Chmelové Šišky má otevřenou cestu každý svéprávný a plnoletý občan, tolerantním sítem výběru členské základny by asi neprošel jedinec nalévající se denně hekticky dvacet kusy v neútné hospodě nejbliže svého bydliště, který kategoricky tvrdí, že nejlepší pivo je Plzeň.

Jaké jsou tedy hlavní aktivity B.CH.Š.?

Největší každoroční událostí je výroční schůze, která se příznačně nazývá “Stok B.CH.Š.”. Do pečlivě vybrané hospody se stečou elitní členové Bratrstva a při hojné konzumaci řeší klubové otázky, vyměňují si informace a sdělují osobní pivní zážitky. Příležitostně se Stoku účastní i hosté a to občas i ze zahraničí. Družné veselí s rozjařenými pivaři sdíleli už občané ze Slovenska, Ukrajiny, Litvy, Velké Británie nebo Kuby.

Jelikož se jedná o reprezentační akce, předseda osobně bdí nad hladkým a bezproblémovým průběhem večera. Zpravidla též opouští lokál jako poslední a altruisticky vyrovnává nedoplatky v masné útratě. Volná zábava však pokračuje dále v jiných nočních hospodách, které jsou po schůzi přepadány ambulantními hlídkami rozkurážených členů B.CH.Š., kteří často doladují opilost až k hranicím individuálních schopností. Následující ráno se vyznačuje zmateným probuzením na opuštěných zastávkách MHD nebo případně vzdálených železničních stanicích. To se nám zase letos ten Stok vyvedl!.

Další populární aktivitou chmelového Bratrstva jsou příležitostně “pivní mise”. Na tématické výpravy po vlasti i zahraničí vyráží zpravidla menší, snadno mobilní skupinka členů, která po 2 až 3 dny objíždí vzdálenější, nebo nově vzniklé pivovary.

Památná mise byla uskutečněna v listopadu 1992, která si vytyčila za cíl zhodnotit výroby znovu otevřeného pivovaru ve východočeské Dobrušce.

Cestovali jsme tenkrát od brzkého rána potažmo přes Choceň, Ústí nad Orlicí a Nové Město nad Metují a zdoluhavou trasu jsme iniciativně prokládali ochutnávkou regionálních značek. Tam se točil Lanškroun, tu zas Primátor, v další hospodě olivětínský Opat. Do Dobrušky jsme dojížděli už ve velice povznesené náladě.

12° Rampušák nezklamal a nelítostně nás pronásledoval po rozmanitých dobrušských nálevnách. Má bilance za onen den byla rovných 18 piv. Spravedlivý a spontánní spánek v hotelu připomínal spíše hluboké bezvědomí.

Následujícího dne jsem si myslel, že mi exploduje hlava. Podobné symptomy jeví i oba mí soupivníci. Nejraději bych to pivo už dneska nepil!

Přesto jsme odjeli do České Skalice, kde jsme v jednom malebném hostinci narazili na svinišťanské pivo Meloun. Stupňovitost byla 10,5° a nápoj byl tak inspirativní, že jsme se v onom šenku zapili až do oběda. Pak jsme ještě prozkoumali pár okolních knajp a následně vyrazili na pěší hospodskou túru do Jaroměře. Během asi osmikilometrové cesty jsme nevynechali jedinou hospodu, kterou jsme míjeli a průběžně se osvěžovali Rampušákem, Opatem a Primátorem. Trudomyslná nálada mlhavého rána byla definitivně zažehnána.

Asi na pátém kilometru jsme narazili na silniční ceduli s názvem obce Spy. V divokém veselí jsme na tento objekt vypráskali skoro půl filmu fotoaparátu a zbytek trasy jsme si kakofonně notovali někdejší něžnou ukolébavku “Spy, děťátko, Spy!!”

Ve večerních Pardubicích (nemohu si vzpomenout, zač tam byl perník, ale pivo stálo průměrně kolem 10 Kč) jsme ze setrvačnosti polykali Bernarda a já se následně lehce zranil při pádu na asfaltový chodník, kdy jsem na ulici doháněl vystrašenou místní občanku, abych se jí zeptal na cestu do hostince U Modré Štíky, kde údajně tekla Třeboňský Regent.

Ve finální stanici – jakési rušné hospodě nepovědomého jména, jsme se však již vyžadovaného Staropramene nedočkali. Mluvíci našeho tria, který byl jako jediný z nás ještě schopen vydržet bez opření ve vertikální poloze a obstojně artikuloval, se marně snažil přemluvit přísného šenkýře, aby nám ještě prodal tři piva.

“Podívejte se na své přátele,” pravil odmítavě výčepní a mávl rukou směrem ke vchodu, kde jsme byli s kolegou omotáni kolem přenosného hospodského věšáku, “ti jsou rádi, že žijí!”

Potřebovali jsme se vskutku dvě hodinky prospat na lavičce pardubického nádraží, než jsme byli kvalifikováni k další konzumaci. Dva poslední půllitry místního Pernštejnu jsme v bufetu popíjeli s mladým delikventem, který odjížděl do jakési věznice k výkonu trestu.

Přes kratičké výpadky paměti jsem měl všechna svá piva přesně zkalkulovaná. Během dvou dnů jsem jich spořádal 38, což byl zajisté obdivuhodný výkon na člověka, který se o týden dříve dozvěděl, že se u něj projevila dědičná choroba a byl mu odborným lékařem vystaven průkaz diabetika. Milosrdné pivo se chová šetrně i k takto postiženým jedincům.

O rok později jsme s Bratry navštívili nový minipivovar v Kácově (uzavřen v roce 1996) a posléze Golčův Jeníkov, kde byla nedávno opětovně otevřená zrušená regionální provozovna. Její produkty jsme však v onom městě hledali zbytečně. V hospodách jsme se setkávali jen s havlíčkobrodským Rebelem, Plzní a Smíchovem.

“Tady to nikdo nepije”, odpovídali nám rozhodně lidé, ze kterých jsme páčili cenné informace. Příběh měl naštěstí Happy end. Jeníkovský ležák Forman jsme nakonec našli v hotelu Černý Orel v Havlíčkově Brodě.

Z oné situace se však vyextrahoval delikátní problém Česká veřejnost nepodporuje své regionální, obecní či městské pivovary a nechá se balamutit lživou propagandou komerčních chemiček, z nichž již většina není v českých rukou. Spojovat současné polosyntetické tovary se staletou tradicí, či bezbrannými osobnostmi někdejších králů a císařů je akt srovnatelný

z nazýváním čistírny odpadních vod křišťálovou studánkou.

Zaslouží si uznání obdivuhodné úsilí ing. Bernarda, který dokázal po léta udržet svůj rodinný pivovar konkurenci schopným i v současném prostředí neprůhledného pivního trhu.

Už devátý rok bojuje o svou zaslouženou existenci minipivovar v Hlučíně. Podnik pocházející z roku 1526 byl uzavřen už počátkem 20. století a po kompletní rekonstrukci v roce 1993 navázal na staré pivovarnické tradice.

Od samého počátku však naráží na intriky ,závist a neporozumění. Přitom jeho 12° pivo Slezský Korbel (dnešní AVAR) je poctivě uvařeno a je mnohonásobně chutnější než produkty jistého severomoravského giganta, jehož artificiální expandita a nečisté obchodní praktiky poškozují osobnost domácího spotřebitele.

S podobnými odbytovými problémy se potýká krásný podnik v jesenickém Rýmařově, kde Mistr sládek Jiří Rusinský dokáže uvařit pivo, které je možno nazvat zkapalněnými pivařovými sny. V poslední době jeho Excelent 10° a 12° nápadně připomínal Plzeňský Prazdroj v době, kdy byl ještě skutečným králem mezi českými pivy.

Nejpřínosnější pivní misi však byla návštěva Anglie na podzim 1997.

V této ostrovní zemi se totiž nachází nejsilnější ochránářská organizace pivních spotřebitelů na světě. CAMRA (Campaign for Real Ale) byla, zpočátku víceméně z recese, založena už v roce 1969 a během let se její členská základna rozrostla na více než 50 000 osob (dnes 250 000). Tento vysoce nadrozměrný klub je rozdělen na jednotlivé regionální větve, pořádá pravidelné schůze a sjezdy, organizuje velkolepé pivní festivaly a vydává obsažný barevný měsíčník "What's Brewing", který je 100% jen a jen o pivu.

Náplní činnosti CAMRY je nesmiřitelný boj o zachování "pravého Ale" a proti jeho vytlačování bublinkovými pseudoležáky z britského trhu. CAMRA je dnes tak bohatá, že si může dovolit i vlastní placené úředníky pro administrativní práci a tak mocná, že jakákoliv potenciální "švadlena za výčepem" si ve Spojeném Království rozmyslí natočit pintu centimetr pod čárku nebo jakkoliv Ale zprznil. CAMRA dokonce svého času úspěšně lobovala v britském parlamentu proti plánované fúzi Guinnessu a Carlsbergu a současnému výkonnému prezidentovi byl v roce 1993 udělen Královský Řád za celoživotní snahu o udržení britských pivních tradic.

Naše památné první setkání s představiteli onoho legendárního spolku se uskutečnilo v jihoanglickém Southamptonu v pivnici s příznačným jménem Waterloo. Můj britský kamarád Aidan představil naši tříčlennou misi mimo jiné i místním vysoce postaveným funkcionářům CAMRY a pak už se mohl nerušeně uskutečňovat hlavní program, jenž je společný pro oba spřátelené kluby.

Při pilném pivaření v hučícím lokále si bylo možno vybrat z široké nabídky točených Alů. Potěšil jsem se s mou oblíbenou "Slepičkou Kropenatou" (Old Speckled Hen) a pak jsem se pustil do testování jiných pravověrných anglosaských truňků Greene King a Summer Lighting. Mí dva čeští kolegové přesvědčivě působili dojmem žíznivých ryb v moři piva a ačkoliv Pavel neuměl ani slovo anglicky (kromě "beer"), živelná zábava se nezdála být určitou jazykovou bariérou nikterak narušena. Pivo spojuje národy!

Skoro třičtvrtě hodiny jsem vyčkával ,než k tomu došlo: Pavel společně s Karlem si koupili

mok tekoucí z ruční pumpy (nejstylovější podávání přírodního piva v Anglii) s nejkrásnější etiketou, jímž však byla zkvašená jablečná šťáva Cider, která se na Ostrovech běžně vyskytuje v těsném sousedství opravdických piv. Kyselými obličejí překvapených českých pivařů jsem se nebavil jen já, nýbrž celé dva dlouhé stoly hodujících činovníků CAMRY, kteří pohotově začali sborově zpívat instruktážní slogan: “Beer on Cider makes you rider, Cider on Beer makes you feel queer !”, který doporučuje pivní večer Ciderem začínat a neprokládat s ním nestylově konzumaci řádných piv.

V noci, kterou jsme trávili v Aidanově pronajatém domku v blízké vesnici Brockenhurst jsem se probudil s rozbolavělou hlavou a rampouchem u nosu. Počasí na jihu Anglie bohužel není příliš ovlivňováno teplým Golským proudem a začátkem listopadu se objevují přizemní mrazíky. Navíc pověstný šetřílek Aidan nám z úsporných důvodů vypínal topení.

Druhý den jsme se se členy CAMRY sešli znovu, tentokrát ve slavném regionálním pivovaru Ringwood. Exkurzi po provozu podniku jsme pochopitelně završili bezplatnou ochutnávkou tradičních výrobků přímo v prostorách separovaného pivovarského šenku. Při popíjení aromatické jedenáctky “Kanec” (Boar) se mi přítomný náčelník southamptonských pivařů světil, že CAMRA má v současnosti největší problém z nábořem zástupců mladé generace, kteří povětšinou jen kouří trávu, srkají sladké limonády nebo anonymní euromočky a osudy britských pivních tradic jsou jim naprosto lhostejné.

Po skončení mise jsme byli plni inspirace a smělych plánů. Zřízení takovéto ochránářské organizace v českých podmínkách je však extrémně obtížné. Většina pivní veřejnosti je naprosto laxní, členové ojedinelých pivních klubů popíjejí v izolaci a nevědomosti pasivně povětšinou notoricky známé, snadno dostupné a čím dál méně kvalitní ležáky a v současné české společnosti se bude málokdo jakkoliv angažovat bez příslibu tučné finanční kompenzace. Snad by, při využití české stádnosti, mohly pomoci ty nejhromadnější sdělovací prostředky.

U příležitosti 15. výročí založení B.CH.Š. mne napadlo potěšit pivařské masy nenásilným spojením ochutnávky značek z malých pivovarů s kvalitním bigbitem. Tak jsme uspořádali v květnu 1997 první velký Den Chmelové Šišky. Kromě mne a náměstka Karla se na akci organizačně podílel i technik Zdeněk, který díky svému tehdejšímu zaměstnání zařídil pronájem toho největšího sálu v Domě Kultury Vítkovic.

Pět ostravských rockových souborů účinkovalo pouze za kapalným honorařem, 350 platících účastníků bylo spokojeno, což někteří z nich otevřeně řekli i do kamery přítomné TV Sever. Drobným zádrhelem na bezchybnosti celého projektu bylo svévolné nedodržení slibu dvou pozvaných oblastních minipivovarů z Rožnova a Nového Jičína, které navzdory předchozí úmluvě své výrobky na akci bez jakékoliv omluvy nedodaly. Jejich nereseriózní jednání jim naštěstí přineslo brzký zánik. Jejich neodůvodněnou absenci plně vyvážily přítomné pivovary Hlučín a Vsetín, které se na Dni Chmelové Šišky čestně prezentovaly a do zavírací hodiny, kolem třetí hodiny ranní, vytočily ze svých keggů hořkou Opavici s Bečvou.

Přes svůj ušlechtilý a prospěšný program B.CH.Š. stále paběrkuje na periférii obecného zájmu. Člověk, zejména po labužnickém vyprázdnění několika pullitrů, však musí být trochu optimistickým snílkem.

Představuji si oslavy čtvrtstoletí založení B.CH.Š. v úzkém okruhu skalních členů, kteří se však tentokrát nesejdou v levné hospodě v okolí Ostravy, nýbrž na palubě luxusní zámořské

lodi, se kterou podnikají dvoutýdenní okružní plavbu po novozélandských pivovarech.

“Je to dobré,” říká čtvrtého dne předseda u skleničky ležáku Green Fern, ale chtělo by to příležitostně spláchnout nějakým osvědčeným domácím druhem,” načež zvedá mobilní telefon.

“Haló. Tady pivovar Hlučín,” ozývá se ve sluchátku, “jistě, pane předsedo. Již vám expedujeme dvě hekta!”

Z Hlučina vyjíždí speciálně upravená dodávka směrem na mošnovské letiště v doprovodu dopravních policistů s houkačkami. Pivo je nepasterované a je dobré ho doručit co nejdříve. Mimořádný charter přistává o tři hodiny později v Londýně, kde již startuje nadzvukový Concorde. Na letišti ve Wellingtonu jsou čtyři kegy pod odborným dozorem novozélandského zástupce B,CH.Š., který v drahém obleku s emblémem Bratrstva vystupuje z pozlacené dvanáctimetrové limuzíny ověšené chmelovými věnci, přeloženy do dalšího dodávkového vozu a v doprovodu zajišťujícím rychlý průjezd provozem dovezeny do místního přístavu.

V přepychovém lodním baru Connoisseur Club, kde za normálních okolností doutníky bafající snobové máčejí zmlsané pysky ve skleničkách s drahými koňaky, sedí u nově instalovaných dubových stolů veselí pivní bratři.

“Prosím, pane,” říká úslužně livrejovaný číšník zlomený v pase pokládaje před českého pivaře poctivý půllitr z hrubého skla, “dovoluji si vám nabídnout toto přírodní nepasterizované pivo Slezský Korbel, které je konsonujícím harmonickým splynutím chuťově poddajného sladu z dvouřadého moravského ječmínku s hořkým, nostalgicky vytříbeným aróma zelenavých šištiček ze žateckých červenopůdních chmelnic....”